

33

Lena

Jo se dalšího dne ráno objeví na prahu mých dveří s oroseným horním rtem a vyzbrojená velkou kyticí slunečnic. Je trochu zadýchaná, což naznačuje, že dorazila pěšky. Tak ráda ji vidím, že hned potom, co otevřu a ona vstoupí dovnitř a obejmeme mě, mi do očí vyhrknou slzy. Včera odpoledne jsem jí napsala textovku o tom, jak jsem dostala důrazné varování a byla donucená zůstat jen na částečný úvazek, ale celý den běhala po soudech, takže jsme ještě neměly šanci to pořádně probrat. Doufala jsem, že během víkendu dorazí Paul, aby mi nainstaloval kameru do zahrady, ale musel narychlo odjet za prací do Manchesteru. Když mi Jo v sobotu volala, omlouvala se kvůli tomu tak moc, že mi dalo docela práci ji přesvědčit, že se opravdu nic neděje a i tak jsem vděčná za jeho laskavost. A že kvůli tomu opravdu Paula neodsuzuji jako budižkničemu, jenom mi to připomíná, že stejně jako všichni kolem, i on je zavalený každodenními povinnostmi a pokouší se skloubit dohromady všechno: rodinu, přátele i práci. Jak bych mu to mohla zazlívat jenom proto, že já mám volného času na rozdávání? Kdyby

bylo nejhůř, vždycky můžu poprosit Charlieho, ale stejně jsem v poslední době žádné další nezvané noční hosty na zahradě nezaznamenala.

„Ach, zlato,“ povzdechne si Jo, když mě uvolní z objetí. Podá mi slunečnice. „Pojď, dáme je do vody. Už začínají vadnout.“

Jdu za ní do kuchyně a dívám se, jak se natahuje do horní skříňky, vybírá jednu z váz a plní ji vodou. „Tak,“ pochválí se, když květiny naaranžuje. Pak je přenesení na jídelní stůl. „Slunečnice mě vždycky rozveselí.“

„Mě taky,“ usměju se na ni. „Díky, Jo.“

Připravím nám oběma šálek čaje. Phoenix se zatím uložil do stínu jídelního stolu s hlavou mezi packami. Je ještě brzy, takže i terasa je ve stínu. Ale když Jo navrhne, abychom se posadily ven, zavrtím hlavou. „Nemůžu zaručit, že nás tam neuslyší,“ řeknu a kývnu hlavou směrem k domu Morganových. „A musím ti toho tolik říct.“

Jo protáhne obličej a posadí se ke stolu uvnitř. Když si vytahuje židli, dává bedlivý pozor, aby při tom nevyrušila Phoenixe. Odloží hrneček a natočí se směrem ke mně, aby mi viděla do tváře. Dnes má na sobě dlouhé fuchsiové letní šaty. Množství látky jejich sukně si naskládá do klína a začne se ovívat rukou. „Bože, řeknu ti, že tenhle hic v kombinaci s mými návaly není zrovna to pravé ořechové.“

Vytáhnu si židli vedle ní a odvyprávím jí všechno, co se od minula odehrálo.

„Leno! Slíbilas mi, že už do toho domu znovu nevkročíš,“ sykne na mě. „Mohlo se ti něco stát.“

„Marielle mi řekla, že její snacha Heidi pracuje v knihovně, jenomže jiná tamější zaměstnankyně, kterou Marielle kdysi učila, o žádné Heidi nikdy neslyšela. Celé je to fakt záhada, protože si myslím, že se právě tuhle svou studentku snažila vydávat za snachu. Navíc má Marielle doma zatraceně strašidelnou